

Utorak, 31.03.2020.g.

Baš su neki čudni dani ... Razgovaram sa suprugom da u ovoj situaciji,

kada zbog koronavirusa moramo biti u kućama, bez društvenih kontakata,

zapravo imamo puno vremena da ispitamo što Gospodin želi od nas u

ovim trenucima naših života. Od svakoga od nas posebno a onda i od

okoline u koju pripadamo...

I inače radim od kuće, u kući mi je prostor u kojem radim kao stečajni

upravitelj i kao poslovni savjetnik za jedno privatno društvo koje se bavi

drvo-prerađivačkom djelatnošću.

Ovih dana sam sve "počistio" od posla, od zaostataka koje sam imao. I

radni stol mi nikada nije bio tako sređen i čist, bez gomile papira.

Sve djelatnosti su se umanjile i smirile ...

Više mi se ne da ni pratiti ove vijesti o pandemiji koronavirusa...vidim da

se svi bore i trude kako znaju i umiju ...pandemija će se smiriti, prije ili

poslije ...

No, iza nje više ništa neće biti isto. To je sigurno. Bit će raznih posljedica,

većih ili manjih, posebno na psihi svakog pojedinačnog čovjeka, a i

mnogih naroda...

I onda osnovna dilema, kroz pitanja koja sam si danas postavio a koja si

inače znam postavljati u raznim trenucima svojeg svakidašnjeg života.

Pitanja svih pitanja za svakog čovjeka:

"Gospodine Bože, što nam je za činiti?"

"Bože moj, gdje je meni mjesto u svemu tome?"

Što si Ti za mene namijenio?

Što je Tvoja volja za moj život?"

Rekao sam supruzi da mi sada ponestaje poticaja o tome što ovih dana

moram činiti i kako se ponašati.

A onda sam i sam prokomentirao, da sam možda i sve napravio. Da ne

moram sad ništa posebno izmišljati.

Da možda sada samo moram osluškivati. Gospodin će me već potaknuti

kada će htjeti nešto posebno od mene ...

Vjerujem da ima dosta ljudi, braće i sestara u vjeri, koji se sada isto tako

preispituju...

Jedna prekrasna mogućnost, koju mi je dala ova društvena izolacija od drugih ljudi, je svakodnevno gledanje mise iz naše župne crkve a koja misna slavlja predvode naši dragi svećenici, naš dragi župnik Kristijan i naš dragi kapelan Mišel.

Od kada svaki dan možemo mi doma, preko digitalne televizije Sjeverni FM, u 18.00 sati s njima moliti molitve Krunice i Križnog puta a poslije slaviti svetu misu, počeo sam ih nekako drugačije gledati i doživljavati.

Sada su svaki dan oba s nama, sada ih svaki dan više vidim nego sve

druge drage ljude iz mog života, osim moje supruge i kćeri, koje

zajedno sa mnom sve to prate.

Ta dva draga mlada čovjeka, koja su prihvatila Kristov poziv i rekla svoj

DA, isto su sami. Isto imaju samo jedan drugoga...

Njihove obitelji su daleko od njih. Imaju jedan drugoga i Gospodina. I

nas, svoje vjernike.

I oni imaju ista preispitivanja: "Gospodine Bože, što nam je za činiti?"

A baš su mi dragi... S toliko volje i želje predvode molitve i slave svetu

misu.

I misle o nama, koji negdje pred svojim kompjutorima ili televizorima,

zajedno s njima molimo i slavimo Gospodina.

Ne znam puno o njima jer i nisam s njima u nekom posebnom kontaktu.

Ali, sada mi nekako postaju sve više dragi. Nekako mi predaju od

Gospodina mir i radost. U moje srce, u moju dušu, u moje misli, u moju

obitelj, u moj svaki dan ...

Ponizno, samozatajno ... Bez suvišnih riječi, dostojanstveno...

Baš ono i onako kako ovih dana trebamo i ja, i moja supruga i moja kćer.

Svaki u svojim dilemama i razmišljanjima...

To svakodnevno iščekivanje dolaska 18.00 sati, kada se svo troje okupimo

pred televizorom, i onda druženje sa to dvoje poniznih i samozatajnih

Gospodinovih odabranika, posebno osnažuje moj mir i radost

Gospodinove prisutnosti u svemu što se ovih dana događa u meni, i oko

mene i svugdje u svijetu.

Da nije ove pandemije, nikada ne bi tako doživio te naše drage svećenike.

Bez obzira što imam mir i radost svakodnevnog života, jer mi je Gospodin

Isus na prvom mjestu u mojem životu, ipak mi to dvoje dragih, mladih

svećenika taj isti mir i radost još više upotpunjuju.

Jer njih je Gospodin odabrao i oni su rekli DA.

Više nego što ću ja ikada moći biti i činiti.

Zato Ti, moj preljubljeni Gospodine Isuse, beskrajno hvala za našeg

Kristijana i za našeg Mišela.

Oni su Tvoji ali i naši.

Blagoslovi ih u svemu Gospodine i Ti se proslavi po njihovim životima!

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ I SVE MOJE.

